ÎN 7 ZILE

• CUM SE JUDECĂ LA COMISIA DE DISCIPLINĂ? • ÎNTRE GELU POPOVICI ȘI OTTO ANDERCO • ARBITRII, ETERNA POVESTE • MANTOVA, MAI CEVA DECÎT C.F.R. CLUJ! • SCRIITORUL ȘI ARENELE SPORTIVE • JIUL „ȘI CALCĂ PE INIMA" DAR NU POATE CĂLCA ȘI LEGILE SPORTULUI...

Față de abaterile de la regulile **admise**, ale jocului bărbătesc, Comisia de competiții și disciplină a F.R.F. se arată, în acest final de sezon, destul de severă, intervenind represiv în cazurile în care, pe teren, n-au intervenit — cu suficientă autoritate — arbitrii. La Petroșani, **Tonca** l-a scos de pe teren pe Dinu și cu toate că arbitrul nu l-a eliminat, fundașul Jiului a fost suspendat pe două etape. Acum o săptămînă, **Dinu** l-a faultat repetat pe Iordănescu (diminuîndu-i randamentul și determinînd astfel chemarea atacantului stelist, de către antrenori, pe banca de rezerve) și cu toate că Otto Anderco nu l-a scos din joc pe Dinu, arătîndu-i doar cartonul galben, acesta a primit o trimitere la odihnă forțată pe trei etape. La Bacău, **Hriței** l-a accidentat din nou pe Dinu (care astfel e condus cu 2—1, dar sperăm că nu va face tot posibilul pentru egalare !...) și, mai mult ca sigur, date fiind precedentele create, fundașul băcăuan va relua la primăvară activitatea oficială cu o oarecare întîrziere față de coechipierii săi.

Poate că asemenea măsuri par severe, mai ales dacă, în aprecierea lor, pornim de la faptul că, **pînă acum, suspendările urmau, de regulă, doar eliminărilor de pe teren, nu și aprecierilor de „joc dur" făcute din tribune.** Dar, severe sau nu, asemenea decizii trebuie **susținute pentru valoarea lor de avizare și punere în gardă.** Presa le susține, dar ar trebui să și le susțină în primul rînd, forul care le dictează, prin **constanță în optică și egalitate în tratament.** Pentru că, iertați să fim chiar în aceste cîteva săptămîni de la adoptarea „noii linii", comisia de disciplină a și făcut cîteva **omisiuni.** Unele, petrecute (și cu atît mai surprinzătoare...) chiar sub ochii săi...

O îndrumare a federației recomandă arbitrilor ca, pentru o rapidă informare a forurilor competente, să completeze foaia de arbitraj **imediat după joc** și s-o înmîneze observatorului federal care, indiferent unde e meciul, o aduce a doua zi la federație. Treabă ușoară, simplă (pentru că — în fond — e o chestiune de 5—10 minute) și cu atît mai recomandabil a fi făcută după meci, cu cît e vorba de **impresii proaspete, pure, reale, nealambicate.** În astfel de condiții, nimic nu e mai firesc, mai de la sine înțeles, decît ca, în cazul unor arbitri provinciali care conduc în Capitală, aceștia **să lase la București foaia de arbitraj.** Arbitrul Anderco n-a făcut însă cum era normal. A plecat cu foaia la Satu Mare, a completat-o acolo (probabil după ce a mai așteptat și presa, ca „să se orienteze") și a trimis-o astfel încît să ajungă la federație... la patru zile după meci ! De aici, discuții, suspiciuni (mai puțin la adresa arbitrului, pentru că lumea nu cunoaște aceste mecanisme interne, și mai mult la adresa federației...), presupunerea că Dinu n-a fost suspendat pentru ca să poată juca în derbiul de la Bacău, etc.

Pentru o asemenea treabă, ca și pentru greșelile efective de arbitraj (relevate de presă, ca și de observatorul federal) în meciul Dinamo — Steaua, **arbitrul Anderco ar merita să fie subiect de discuție în Colegiul arbitrilor, chiar dacă acest for ar face-o cu mai puțină grabă decît cea manifestată față de Gh. Popovici, după un meci disputat pe același teren...**

Mai ales că „omisiunea" lui Anderco de a nota în raport și avertismentul dat lui **Smarandache,** pentru joc dur și periculos (de ce n-a făcut-o? n-a avut timp? atunci, de ce a mai luat foaia de arbitraj la Satu Mare?) se combină foarte neplăcut cu însăși **esența celor două mari erori de arbitraj** comise în joc...

Tot în legătură cu arbitrajele, subiect — din păcate — de aproape permanentă nemulțumire. Chiar dacă suita din **„Săptămîna"** îl deranjează pe unii prin acuitatea ei neobișnuită (în fond, poate acesta e principalul merit al colegului nostru Ovidiu Ioanițoaia) nimeni nu poate contesta că, totuși, în „danemarca arbitrilor" este ceva putred.

De aceea, sîntem **în așteptarea precizărilor oficiale,** pe care le așteptăm, mărturisim, cu încredere. O încredere nu gratuită ci pornită din constatarea că **unele din sugestiile presei au fost bine primite de colegiu și aplicate.** Iată, de exemplu, la meciurile dintre echipe bucureștene și provinciale, nu mai sînt delegați, de vreo patru etape, cavaleri ai fluierului din Capitală. De asemenea, numărul bucureștenilor delegați într-o etapă (pînă nu de mult foarte mare) este acum mai rezonabil.

Semne bune ! Pe cînd o suită de cinci etape fără arbitraje vicioase ?...

Buna comportare a C.F.R.-ului din Cluj în partida cu Steaua ne-a pus în fața uneia din marile surprize ale campionatului. Chiar, dacă la Pronosport, s-au găsit și buletine cu 13 rezultate exacte...

Nu trebuie să luăm însă lucrurile în tragic și să deplîngem „nivelul fotbalului românesc, în care ultima clasată, etc, etc..." Tot duminică, în Italia, marele **Milan** (locul 2 în clasament, la egalitate cu liderul !) a jucat **acasă** cu o echipă de pe locul 15, deci — teoretic — la fel de retrogradabilă ca și C.F.R. Cluj al nostru, **Mantova,** și... n-a făcut nici măcar meci nul, ca Steaua ! A pierdut cu 1—0 ! Bine că n-a fost și meciul ăsta în Pronosport...

Am citit, zilele trecute, în revista clujeană **„Tribuna"** un excelent interviu acordat de scriitorul englez **Brian Glanville** ziaristului Romulus Balaban.

Cunoscute fiind înclinațiile lui Glanville spre fenomenul sportiv în general și spre gazetăria sportivă în special (publică permanent apreciate cronici în **Sunday Times**), interviul nu putea omite o întrebare „în speță".

Răspunsul lui Brian Glanville, un adevărat „crez" al scriitorului care se apleacă asupra evenimentului sportiv, nu poate fi integral reprodus într-o rubrică de dimensiunile celei de față, dar cîteva pasaje ne îngăduim să transcriem : **„...fotbalul mi-a furnizat teme și m-a ajutat să scriu cărți. În fond, ceea ce contează pînă la urmă sînt cărțile. Aș fi întotdeauna mulțumit să mă văd judecat după ele și nu după preocupările mele din afara literaturii"... „Sînt de părere că lumea sportului este o reflectare a lumii celei mari. Și ea poate avea pentru scriitori o importanță metaforică. Este o lume închisă, cu reguli proprii, cu drame proprii, care se auto-perpetuează. Interesul enorm al oamenilor de pretutindeni pentru sport, pentru urmărirea spectacolului sportiv, nu pentru practicarea exercițiului fizic, are ceva morbid și relevant. De aceea un scriitor poate învăța multe din arenele sportive de azi".**

Legile sportului au ceva măreț în permanența, în inflexibilitatea și în universalitatea recunoașterii lor.

Numai cine n-a fost vreodată în tribuna stadionului din Petroșani, numai cine n-a fost vreodată în Valea Jiului, n-ar putea realiza ce a însemnat, ani și ani la rînd, pentru localnici, jucătorul de fotbal **Peronescu !** Un simbol al unei echipe, aproape un mit...

Și cu toate acestea...

Un comunicat sec ne aduce la cunoștință că Jiul a renunțat definitiv la Peronescu (pentru abateri disciplinare) și că-i acordă dezlegarea.

Legile sportului nu se „adaptează". Ele răzbat și guvernează ca și legile fizicii...

Radu URZICEANU

CLIMATUL DE SPORTIVITATE — EFECTUL DE CALITATE AL MUNCII DE EDUCAȚIE

O singură etapă — mai bine zis 90 de minute de joc — ne mai despart de finalul primei jumătăți a acestui campionat. Un final desfășurat sub semnul unei densități competiționale puțin obișnuite și dominat de atmosfera încinsă a luptei pentru rezultat, în condițiile unei mari încărcături de efort și a unor considerabile acumulări de oboseală fizică și nervoasă. Ceea ce, evident, justifică într-o anumită măsură, nivelul tehnic mai scăzut al întîlnirilor, randamentul de ansamblu al echipelor și comportarea jucătorilor în funcție de potențialul lor psiho-fizic.

De aici însă și pînă la evoluția stearsă a unor formații, dar mai ales pînă la manifestările de nesportivitate, înregistrate parcă într-un ritm crescendo, este o distantă pe care nu o pot parcurge decît numai acei care consideră, în fapt, noțiunea de instruire și educație ca pe ceva străin de conținutul ei real și de semnificația majoră ce-i revine acesteia pe planul întrecerii din teren.

Am spus „mai ales manifestări de nesportivitate" și nu întîmplător. Aceasta pentru că, dintre toate insuficiențele în pregătire și în comportarea jucătorilor, absența — sau, dacă vrem, prezența formală — a spiritului de sportivitate în timpul desfășurării unei partide este indiciul cel mai elocvent, dar și cel mai sumbru al lipsurilor sub raport educativ. Este tot ceea ce poate diminua mai mult valoarea spectacolului sportiv, reducîndu-l pînă la limite care uneori echivalează cu degradarea sa propriu-zisă. Acesta este, de fapt, în ultimă instanță, efectul protestelor repetate la deciziile arbitrului, al insultelor la adresa adversarului, coechipierilor și chiar conducătorului de joc, al tragerii de timp cu ajutorul unei variate game de procedee, al lovirii intenționate a partenerului de întrecere. Într-un cuvînt, aceasta este manifestarea flagrantă a nesportivității, aceea care generează tensiune, accidente și antijoc.

Privită din acest punct de vedere, prima parte a campionatului divizionar A și, îndeosebi finalul său, ne-a oferit îngrijorător de multe motive de insatisfacție. Am avut, putem spune, o toamnă nesperat de „bogată" în **cartonașe galbene (peste 150), în sancțiuni (20 de jucători, însumînd 45 de etape),** în accidente, rezultate din ciocniri violente și în spectacole fotbalistice care ne-au lăsat de multe ori în suflet gustul amar al disprețului unora față de legile scrise și nescrise ale fair-play-ului. Jucători ca Velicu, Olteanu (F. C. Argeș), Dumitrache, Fanea, Stoica, Deselnicu, Dărăban sau Cornel Dinu ne-au demonstrat prin atitudine și mod de acțiune în teren — uneori la adăpostul unor nume care și-au cîștigat un loc de cinste în fotbalul nostru — cum nu trebuie să se comporte un jucător fruntaș în luptă pentru obținerea victoriei, în disputa directă cu adversarul și în fața acelora care așteaptă adevărata dovadă a valorii și pregătirii și nu manifestarea furiei, a duritații și a neputinței de a găsi soluții regulamentare și loiale, de rezolvare a situațiilor de joc.

În același timp și în contextul acelorași considerente de mai sus, partide ca acelea dintre Dinamo — Universitatea Cluj, Universitatea Craiova — F. C. Argeș, Steagul roșu — F. C. Argeș sau Dinamo — Steaua (ca să ne referim numai la cîteva dintre exemplele cele mai recente înscrise în arealul nesportivității, au prilejuit desfășurarea unor scene penibile, în cadrul cărora adevăratul spirit de întrecere a fost adeseori convertit în angajamente periculoase, injurii reciproce și lipsă de respect față de public.

Așa stînd lucrurile, este și firesc să ne punem acum întrebarea — privind puțin faptele și prin prisma retrospectivei : care au fost elementele de conjunctură ce au favorizat climatul acesta al nesportivității? Iar răspunsul nu poate fi decît unul singur : **insuficiențele muncii pe planul educației sportive și cetățenești.** Și cînd spunem acest lucru avem în vedere nu numai carențele specifice în conduita fiecărui jucător în parte, ci și **atitudinea lipsită de fermitatea necesară a F.R.F.** în aplicarea unor pedepse, sau **clemența nejustificată a unor cluburi** față de unii jucători suspendați. Ca să nu mai vorbim de toleranța față de indisciplină a unor antrenori care, de teama insuccesului, devin, de cele mai multe ori, concesivi și dispuși să contribuie ei înșiși la escamotarea adevărului.

Cu alte cuvinte, într-o perioadă de redimensionare a muncii educative, parte dintre sportivi, echipe și cluburi fruntașe continuă să se mențină încă și în prezent, la nivelul unor reușite surprinzător de modeste în ansamblul preocupărilor legate de activitatea noastră competițională. Un motiv întemeiat, apreciem noi, pentru că atenția celor direct vizați — și nu numai a acestora — să se îndrepte neîntîrziat spre **rezolvarea acelor sarcini care-și propun realizarea adevăratului profil moral al sportivului de performanță** și asigurarea unui climat propriu sportivității.

În acest sens, apropiata vacanță de iarnă ar putea fi un bun sfetnic, iar perioada pregătitoare în vederea viitorului sezon, un prilej ideal de a pune în practică măsurile corespunzătoare îmbunătățirii procesului educațional.

Mihai IONESCU

Carnet

IPOCRIZII

de EUGEN BARBU

Cred că nimic nu este mai neplăcut decît ipocrizia în fotbal. Jucători, antrenori, conducători de cluburi, spectatori și noi, chibiții cu condeiul, trăim marile acte ale jocului cu balonul, sincer, ne bucurăm sincer, suferim sincer, ne indignăm sincer. Nu poate fi altfel. Fotbalul este democratic tocmai prin această desfășurare la lumina zilei a dramei golului, aici totul se vede fără cruțare : cotonoaga, vînzarea, antitalentul și mistificarea în careu cînd se plonjează ca la bazin. Dar iată că din orchestra noastră totală, plină de voci mai răgușite sau mai bădărane, mai colorate sau mai pițigăiate, se distinge din cînd în cînd cîte un client de-al nostru mai vechi care strică nunta cu milostivirile lui cel puțin curioase.

Din nefericire pentru mine, el, acest client al meu, este un coleg de breaslă, foiletonist de profesie, deținător de rubrici la ziare centrale, poștaș sentimental și rotund, îndrăznet cînd are chef și cînd are nevoie, și, vai, mai încoace, apărător al **celor năpăstuiți,** zice d-sa, apucat de o crampă sentimentală față de arbitrii care în particular oferă case mai bune și alte avantaje pe care nu le știm. Cum numitul meu client nu e o icoană pe sticlă, o să luăm totul pe rînd pentru a mai aminti lucruri uitate, cititorilor.

În două rînduri Ion Băieșu, pentru că despre el e vorba, îl dă în tarbacă pe Ovidiu Ioanițoaia pentru că a îndrăznit, vedeți bine, **să scotocească în lăzile de gunoaie ale arbitrilor** (scrie d-sa), să umble adică în niște rufe murdare. Adevărul este că rufele erau într-adevăr murdare și-atunci și mai suspectă apare grija acestui cavaler neprihănit față de niște lucruri ce nu au putut fi dezmințite, terminate cu destituiri, cu mutări pe linie administrativă și așa mai departe, ceea ce confirmă cu totul că ancheta violentă, dar onestă a lui Ioanițoaia a fost binevenită.

Și atunci stai și te întrebi ce se ascunde dincolo de suspecta bunăvoință a autorului lui „Tanța și Costel" ? De unde înduioșarea asta bruscă față de fenomene pe care altă dată bravul băiat le combătea atît de vajnic, încît era nevoie de intervenția pompierilor și a Armatei Salvării ? Unde este nemaipomenitul polemist de altă dată, care se zbătea să arate ce infracțiuni se petrec pe terenurile de sport ? Unde este drăgălașul condeier care fluiera cu toate bucile lui de copil violările regulamentelor ? Să fi îmbătrînit Ion Băieșu ? Să fi luat calea mînăstirii ? Să se retragă el curînd la vreo lamaserie ? Da, de unde, călătorește, e bine mersi și se îngrijorează de ce se întîmplă în revistele altora, ca și cînd alte fapte de arme nu ar mai avea de făcut.

Mie mi se pare că de fapt acuzele lui Ioanițoaia trebuiau discutate exact acolo unde le era locul. Într-o publicație zilnică de specialitate. Publicarea unor statistici cu steluțe (parcă nu știm noi cum se iau steluțele, cu telefonul : **Mai dă-i două, nene, că e și el om!**) nu mi s-a părut concludentă. Iertе-mi-se intervenția, dar mai curînd trebuiau discutate cazurile din punct de vedere omenesc al celor trimiși în neant de comisii grăbite să promoveze pe alții, **mai bine situați,** (citește cu rude la Ierusalim) decît să dăm cifre reci. Cazurile arbitrilor Popa și Nițescu mi se par zguduitoare, cum de neînchipuit mi se pare urcarea la cer a celorlalți, altfel oameni onorabili, dar de ce să fie nevoie de sacrificii, de abator, cînd e loc pentru toată lumea ? Cred că infracțiunea e favorizată acum și de aceste articole ipocrite în care se trece de la plîngerea pe umărul lui Dinu (dar iată că el a fost suspendat pe drept, trei etape, ceea ce ne confirmă), la plîngerea lui Pîrvu care, săracu, ar fi ca lacrima. Eu înțeleg că Băieșu are toate motivele să-i fie recunoscător fostului șef al unei gospodării de locuințe, dar nici pînă la a călca în picioare adevărul nu se poate merge !

Așadar, ce alegem ? Facem sau nu dreptate în corpul arbitrilor sau o ținem cu învăluirea dreptății cînd strigăm pe toate drumurile că se fură la **Alimentara ?** Se fură **meciuri** și în fotbal și asta nu trebuie să ne sperie. Trebuie spus numai că așa este, și că ipocrizia unora înseamnă mai degrabă complicitate.